

На кръсто пѣтъ съ неж сѧ посрѣшна,
И прѣзз ней очи-ти си прѣмѣтна;
Като, че за ней никъкъ нема ри,
Макаръ покрай ней и да удари.
Покрай неж мина, мимоиде,
И съ овцы-ты дома си отиде.
Но кога то и видѣ лицѣ-то
Отъ срамъ за-игра мѣ ахъ! сърдцѣ-то,
И за неж весма сѧ удѣви,
Красота-та нейна мѣ омѣли:

„Какъкъ е той небесный, прѣдѣвный,
;Створъ Ангелскый на свѣта едѣный?
„Каква на свѣта тазъ красота,
„И каква прѣдивна доброта?
„Славо мой-ти родители мѣли
„Ми казали, и изобразѣли
„За нейный-тъ ходъ и доброта,
„За нейный-тъ стасъ и красота.
„Славъ имъ е былъ разговор-тъ цѣлъ
„Отъ колко то азъ днесъ съмъ видѣлъ
„До кога тазъ красота прѣдивна
„Да остане скрита ахъ! и мѣлна
„У пѣстынѣ и шѣмѣ зеленѣ
„У коливѣ съ сламѣ покрывѣннѣ?
„Оназъ, коѧ царици пристѣйна,
„И за царскый прѣстолъ ахъ! достѣйна
„Сиромашкы овцы тѣкъ да пѣзи,
„Само съ сѣхъ хлѣбъ везденъ тѣкъ да тѣзи?